

Bir Rüzgârın İçinde

– *mavilikler* · 10 Ocak 2014

Bu gürültüyü sevmiyorum. Bu avaz avaz müziği... Kaybediyor içinde tatlı mırıltıları. Bağırarak gerekiyor, kabalaşmak... Sesinin rengini kaybetmek zorunda kalıyorsun duyulmak uğruna. Hatta kendi rengini de...

“Beni götür buradan!” diyeceğim az sonra ona. “Sesimi özledim.”

İçkiden nefretimi bilmiyormuş gibi kadehi dikti başına yine. Üçüncü olacak bu! “Hemen çıkarız” demişti. İki saat oldu oysa. Onun için önemsiz olabilir, ha yarım saat, ha iki... Tabii O, her dakikanın benim için taşıdığı hayati önemi nerden bilsin ki?

Bu ‘önemli dakikalar’ okul yıllarımda da az hayatımı karartmadı benim. Mesela zilin çalmasına on dakika kalmış... Ama hala öğretmenin ismini söylemesine yetecek kadar uzun bir zaman parçası söz konusu olduğundan her saniyenin hatırlıca bir yeri var hayatın içinde. Zil çaldıktan sonra saniyelerin tek başlarına hiçbir hükümleri kalmasa da o anlarda her biri başlı başına ayrı birer zaman...

Şimdi de oturduğum bu masada, öğretmen adımı söyleyip tahtaya çağırır korkusuyla kalp çarpıntılarında beklediğim o anlardakini aratmayan bir yavaşlıkta sürüklenirken saniyeler, onun bulunduğu yerdeyse benimle adeta dalga geçercesine son sürat koşturuyorlar. Yüzündeki mutlu ifadeden anlıyorum bunu.

Birden fark etmişti onu. “Bu bizim Mehmet değil mi” demişti, bana verdiği sözü geçersiz kılan bir neden bulmuş, canhıraş sarılarak. “Ama kalkmayacak mıydık” dememe fırsat kalmadan “hemen geleceğim canım” deyip bir koşturması vardı ki oraya, zamanın akış hızı konusundaki şikâyetimi çok anlamsız bırakan bambaşka bir sorunu işaret ediyordu.

Hiç böyle görmemiştim onu. Bu loş ışıktaki, yüzü gibi kendisi de belirginliğini yitirmişti sanki. En çok da gözleri kaybolmuştu.

Yoksa alkolik bir sevgilim mi var benim? İlk kez bir bara geliyorum onunla. Ama onun kaçınıcı kez geldiğine dair pek de yüzümü güldürecek cinsten sinyaller vermiyor son yarım saattir seyrettiğim bu görüntü. Çevresiyle arasında burayı nadiren geldiği bir yer olmaktan çıkaracak türden bir bütünleşmişlik var sanki. İki bir birleriyle selamlaştıkça, barların hayatındaki yerine dair kafamda az önce belirmeye başlayan o resim de gitgide daha netleşiyor.

Bizim sülalede birçok alkolik bulunduğundan “öylesine içmek” diye bir kavram tanımıyorum ben. O bilmiyor tabii bunu. Üstelik bunun sadece benim kişisel görüşüm olmaktan çok öte bir gerçeğe temas

ettiğini de ona anlatmam mümkün değil... Çünkü içerken yüzünün aldığı hali gördüm.

Ona bunları söylesem, çok abarttığımı söyleyecek, biliyorum. Hep böyle der çünkü içmeyi sevenler. Hayatlarıyla kumar oynadıklarını bilmeden dans etmeye devam ederler o tehlikeli sınırdaki. 'Alkolik'le 'sosyal içici' arasında gider gelirlerken her gece, içlerinden kimileri sınırı çoktan geçmiş, sosyalliği bir kenara bırakmış, sadece içerken; gürültü hep devam eder susturmaya hafif sesleri. Seni bağırarak konuşmaya yöneltilir. Duygudan arındırmak zorunda kalırsın sesini... O yoğun gürültüde sadece duyulmayı önemlersin. O zaman alçak sesle söylenecek şeyler yer bulamaz olur sözcüklerinin içinde: Yüksek sesle dile getirilmeyecek kadar naif duygular arkalarına bakmadan kaçır gider. "Burası yeri değil öyle duyguların" dersin.

İyi de, ben öyle duyguların dışlandığı bir yerde olmak istemiyorsam..? Zaten burada istesem de öyle şeyler hissedemem ki! Öyle ince şeyler... Her şey ben'i yok etmeye yönelik... 'Ben' denen şey dış dünyada her ne kadar tüm anlaşmazlıkların en ortasında yer alıyor gibi görünse de, böylesi bir kayboluşun yanında can simidi gibi geliyor insana. Ona sıkı sıkı tutunmak istiyorsun. Çünkü 'kendini kaybetmek', Uzakdoğu öğretilerindeki o derin anlamından bambaşka yerlere sapıyor burada. Orada kendininkinden çok daha büyük bir ben 'e erişmek olarak tanımlanabilecek o kayboluştan çok farklı, hiçbir yere varmayan, gerçek bir kayboluş bu...

Ben kaybolmak istemiyorum. Ne de sevdiğim adamı kaybetmek... O çoktan kayboldu bile gerçi. Saptıkları o karanlık sokakta nerde, kim olduğunu bile bilmeden gezinen o insanlardan biri olarak en dip katmana inmekle meşgul şimdi... Çünkü yolunu kaybetmiş bu insanların kendilerini yapayalnız hissetmemek için birbirlerine tutunmalarını sağlayan en baş şey, derinlerindeki o 'ilkel'... O yanları o kadar benziyor ki birbirine; doymak bilmezliği, zevk düşkünlüğü o kadar aynı ki her geçen saniye daha da ön plana çıkıyor... Kaybolmayanlaraysa ancak bir köşede, yapayalnız bakakalmak düşüyor bu garip ayine. Ama ben bu çılgınlığa daha fazla katlanamayacağım maalesef.

Kapıdan çıktığımda yüzümü yalayan serin esinti, içeriye bir an önce üzerimden atmak istercesine bir müddet gezindi durdu bedenimde. Öyle iyi geldi ki bu arınma! Artık buradan uzaklaşmak için acele etmeme de gerek kalmadı böylece. Barın kapısına topu topu iki adım mesafedeyim gerçi ama yine de öyle uzaktayım ki! Bir rüzgârın içindeyken, nerde olduğunun hiçbir önemi kalmaz çünkü... Hiçbir yerde değildir.